

el mussol

detectiu

Julian Press

Operació al monestir dels Corbs

En Felip, en Flo, la Carol i el comissari Lluís comparteixen una passió: els casos per resoldre. Aquest cop han d'investigar per què un abat ha aparegut lligat en un monestir, el misteri de la desaparició d'en Max Lletsó, el d'una falsa diva de l'òpera i el d'un enigmàtic missatge dins d'una ampolla, per tal de resoldre tots els casos... i el lector ha de fer el mateix.

Es tracta de descobrir amb perspicàcia de criminalista i amb molta atenció les pistes que apareixen a les atapeïdes imatges, abans que continuï l'emocionant persecució dels criminals a la pàgina següent.

Com a propietari de la botiga i detectiu, en Leo també és el cap de la colla.

En Florentí és el més jove de tots. Per això li diuen Flo.

La Carolina o, més ben dit Carol, és un as dels esports i és capaç de fer deduccions a la mateixa velocitat que un llampec.

En Felip sap imitar el cant de la majoria dels ocells. El seu acompanyant més fidel és en Coco, una caca tua.

En Lluís, el comissari de la secció criminal de la policia, és un expert en l'ús dels ordinadors.

OPERACIÓ AL MONESTIR DELS CORBS

1. L'enigma dels set corbs

—Ostres, tu, quin edifici més impressionant! —va exclamar un dels nens, admirat.

Es referia al monestir dels Corbs, que era una construcció solitària i que semblava com si dormís el son de la Bella Dorment. Un lloc silenciós en què només se sentien de tant en tant els crits dels corbs.

L'últim divendres abans de vacances, la Colla Regalèssia havia quedat amb el professor Bartrina i uns quants companys de classe davant del portal del monestir per fer-hi una visita guiada.

—Els fonaments del monestir són de l'alta edat mitjana, i van col·locar la primera pedra de l'edifici l'any 1276 —va començar la visita guiada el pare Anselm, i després va continuar dient:— Segons la tradició, en aquella època, set corbs van dur fins aquí un monjo benedictí que es deia Roderic i, per això, el monjo va fer construir el monestir en aquest lloc. Des d'aleshores, sempre hi viuen set corbs que protegeixen el lloc sagrat i asseguren que es conservi... Per sant Roderic! —va exclamar el pare Anselm de cop i volta—. Només veig sis corbs al campanar, on deu ser el que fa set?

—Jo sé on s'ha ficat —va anunciar l'astut Flo.

On va descobrir en Flo el corb que feia set?

2. El pare Anselm rep un bon ensurt

En Flo havia descobert l'ocell negre que faltava a la part de baix de la torre de l'esquerra, amagat darrere d'una escombra. El pare Anselm va sospirar, alleujat. Va obrir la porta principal de l'església del monestir i va acompanyar els nens fins a la nau lateral. Mentrestant, els va anar explicant tot de coses sobre la magnífica construcció de l'edifici.

A la nau lateral, en intervals regulars, hi havia unes enormes columnes, tan gruixudes que calien sis nens agafats de les mans per abraçar-ne una. Aquestes columnes aguantaven tots els nervis de la volta del sostre.

—On s'ajunten els nervis al sostre —va explicar el pare Anselm—, hi ha les claus de vo...

Però, de sobte, es va quedar sense alè en veure que la porta del claustre no era tancada com quasi sempre, sinó que havia quedat una mica entreoberta.

En Felip s'havia adonat que el pare mirava, intranquil, per la finestra ogival que donava al claustre. A més, quan va descobrir des de la finestra una cosa que demostrava que algú havia estat al claustre, en Felip va tenir la sensació que els esperaven uns quants dies plens d'emocions.

Què havia descobert en Felip?

3. Una observació a l'hora de dinar

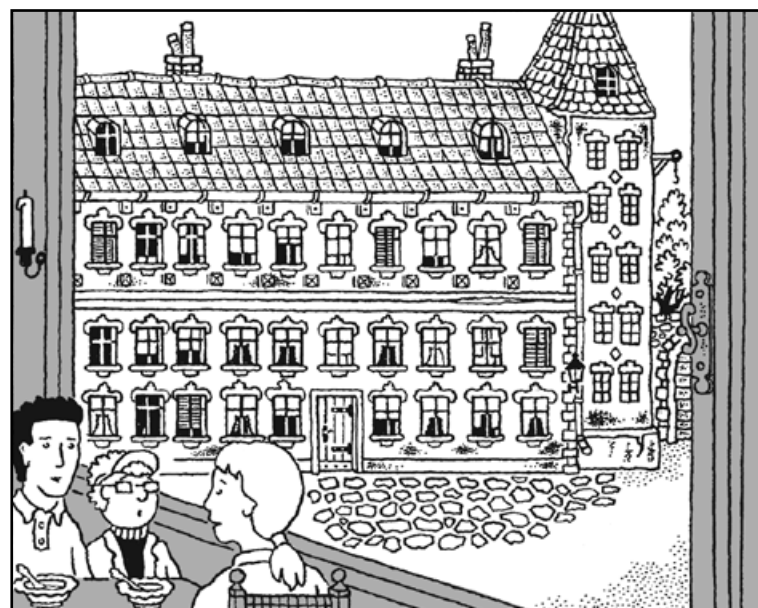
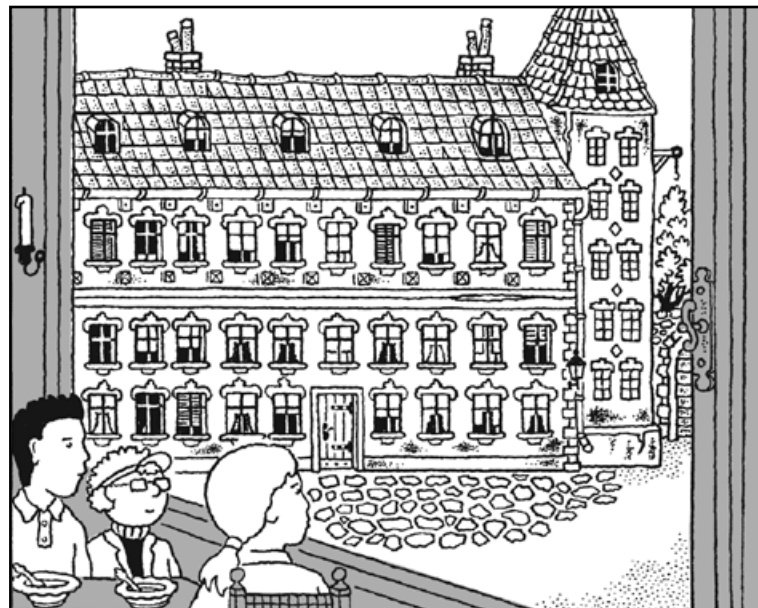
En un racó, a la dreta, just davant d'una heura que s'enfilava per una columna, en Felip hi va veure una clau a terra. Era una prova evident que algú havia d'haver estat al claustre sense permís, perquè resultava impossible no veure a la nau lateral un cartell que deia: «Obres de rehabilitació. Prohibit entrar al claustre».

–Això em sembla una mica estrany –va xiuxiuejar en Felip a en Flo i a la Carolina.

Havien anat a dinar al refectori, el menjador del monestir, amb els tretze monjos benedictins que encara hi vivien. La carn d'olla amb cansalada no era justament el plat preferit de la Colla Regalèssia, però aquell dia no els amoïnava gaire que hi havia per dinar. Més aviat estaven ocupats rumiant qui es dedicava a fer de les seves pel monestir.

Durant el dinar, la Carol no parava de mirar l'ala de l'edifici que tenia davant seu, fins que va dir, convençuda:

–M'hi jugo el que vulgueu que allà hi ha algú!

Què havia observat la Carol?